

vejen havde plukket de tre mørkerøde Blomster, der skulde have figureret ved hans Modtagelse. I Trang til at bøde paa sin Tankeløshed fik hun nu den Indskydelse at gøre Alvor af Ideen. Hun standsede og plukkede den smukkeste lyserøde Knop, hun i Hast kunde finde.

„De har ingenting i Deres Knaphul,“ sagde hun. „Det bruger vi her. — Værsgo!“

Hun anbragte selv Blomsten i hans Jakkeopslag. Men da hun efter fuldbragt Gerning vilde tage Hænderne til sig, tog Torben omkring dem og beholdt dem.

„Jytte — Frøken Jytte,“ begyndte han.

Da var det, som om der slog Flammer op omkring hende. Hun følte sit Legeme forgaa i Ild.

„Ikke nu! Ikke her!“ sagde hun — halvt vredt, fordi hun var bleven overrumplet — og søgte med Magt at gøre sine Hænder fri.

Men Torben førte dem til sine Læber.

Et Øjeblik efter maatte han dog slippe dem. Fru Bertha dukkede op for Enden af Gangen. Af Frygt for, at hun skulde mærke noget, satte Jytte sig til at søge efter Violer i Græsset ved Foden af Espalieret.

„Tænk dig!“ raabte hun hende imøde. „Her vrimler endnu!“

De gik alle tre tilbage til Loggiaen, hvor Fru Berthas Øjne igen begyndte at gaa paa Vandring mellem de unge, hvis Væsen hun ikke ret kunde forklare sig. Torben var oprømt og havde næsten ikke Øjnene fra Jytte, der syntes febrilsk urolig.

Da de havde siddet lidt og talt, tog Torben en stor